

[Jørgen Jensen]

tagne gange, når vi har diskuteret ikke mindst politiets og forsvarrets efterretningstjeneste, fået at vide: ja men det er under kontrol. Alle ved, at det var det altså alligevel ikke. Vi er bange for, at lovforslaget er med til at skabe en falsk tryghed.

Når vi er medforslagsstillere til eller har sagt, at vi vil stemme for 47 ændringsforslag, så siger det i sig selv noget om, hvad vi mener om lovforslaget. Derfor kan jeg lige så godt sige allerede nu – med den holdning, der er indtaget til de ændringsforslag, der ligger –: bliver de vedtaget alle 47, så er vi forlovet, men bliver de ikke det, så stemmer vi imod lovforslaget ved tredje behandling.

Niels Helveg Petersen (RV):

Idet jeg erindrere om det ordskifte, jeg havde med justitsministeren under behandlingen af det foregående lovforslag, skal jeg med det samme meddele, at jeg i denne omgang ikke har nogen spørgsmål at stille til justitsministeren. Jeg kan ikke sådan på stående fod huske alt, hvad hr. Orla Møller har sagt i tidens løb, og jeg bliver så forlegen, når jeg bliver mindet om det.

Først vil jeg sige til fru Mimi Jakobsen, at spørgsmålet om registerlovgivning er ikke et spørgsmål om mistillid til offentligt ansatte. For at tage det nærliggende eksempel: når vi har en retsplejelov, der fastlægger ganske bestemte regler for, hvilke rettigheder borgerne har i forhold til retssystemet, så er dette ikke i sig selv udtryk for nogen mistillid til retssystemet, men derimod et fundament for vort retssystem. Tilsvarende gælder for en registerlovgivning, som skal beskytte borgerne mod misbrug. Det er ikke en mistillidserklæring til offentligt ansatte, og det synes jeg man bør holde meget klart fast ved.

Det radikale venstre har alene eller sammen med andre partier stillet en stribe af ændringsforslag, og jeg skal ganske kort prøve at sammenfatte i nogle hovedpunkter, hvad der ligger bag disse ændringsforslag. Vi har fundet, at lovforslaget trænger til en betydelig opstramning i forhold til den skikkelse, det nu fremtræder i. Jeg skal prøve at samle ændringsforslagene i nogle hovedpunkter og redegøre for, hvad det er, vi ikke er tilfredse med i denne lov.

Før det første bør loven – jeg har sagt det ved tidligere behandlinger og også i forbin-

delse med lovgivningen om private registre – klart have karakter af en retsbeskyttelseslov; derfor skal der ikke i denne lov også indeholdes en række interne forskrifter vedrørende offentlige myndigheders forhold til hinanden. Det er retsbeskyttelsen uvedkommende, hvilke regler man aftaler for finansministerens godkendelse af kommunale registre og den slags. Hvis der i en lovgivning er behov for at fastlægge særlige forskrifter for kompetenceforholdene mellem offentlige myndigheder, bør det ske ved særlig lov og ikke i en retsbeskyttelseslov for borgerne. Dette synspunkt har under udvalgsarbejdet fundet stærk støtte fra Kommunernes Landsforening, som har sagt, for det første at de ikke var tilfredse med de forskriftsbestemmelser, der fandtes, og for det andet at det i forhold til borgerne var værdifuldt, at loven klart fremtrådte som retsbeskyttelseslov.

Det hører med til denne filosofi, at vi ønsker, at registertilsynet skal være et af regeringen uafhængigt organ. Tilsynet skal føre tilsyn med oprettelse af registre, hvad det ikke skal efter lovforslaget, og tilsynets afgørelser skal ikke kunne ankes til anden offentlig myndighed. Denne regel om, at tilsynets afgørelse ikke kan ankes til anden offentlig myndighed, findes i lovgivningen om de private registre. Det havde været rigtigt, om denne bestemmelse også fandtes i forbindelse med de offentlige registre. Vi finder, at tilsynets uafhængighed af regeringen er et aldeles afgørende punkt. Som det er nu, vil ministrene i vid udstrækning i sidste instans være dem, der kontrollerer sig selv. Det ville have bidraget væsentligt til at give denne lov karakter af en retsbeskyttelseslov for borgerne, hvis man havde indrettet det sådan, at registertilsynet var uafhængigt. Den opgave, der her bliver tale om, tilsyn med registre, minder jo om de opgaver, som vi har henlagt til ombudsmanden. Der er den forskel, at når det drejer sig om registre, kræves der for at kunne udføre tilsynsfunktionen en stor sagskundskab på EDB-området; men opgaven er i og for sig af en tilsvarende karakter, og derfor ville det have været rigtigt at slå principielt fast, at tilsynet med offentlige registre ikke skal ligge til syvende og sidst hos regeringen selv, men hos et organ, der er helt og fuldt uafhængigt af regeringen.

Et fjerde meget væsentligt punkt for os er oprettelsen af et dataråd. Jeg var en tid lang